מעלים היו. הערים שכר לוים שרוצחים שוכרים מהם את בתי הדירה: חוזר לשררה שהיה בה. אם היה כשיא לו ראש בית אב חוזר לגדולתו כשיסוב לעירו במיתת כה"ג: גמ' מחלוקת בשש. ערי מקלט: לכם. לרוצחים נאמר והיו לכם הערים למקלט: ושב אל משפחתו. בעבד עברי כתיב תורה אור כשיוצא חפשי בשש לו ביובל: למה שהחזיקו לבותיו. לשררה: אל אחוזת אבותיו. סיפא דמילתיה דרבי מאיר היא ומביא ראיה לדבריו מסוף המקרא שחוזר לגדולתו שנאמר ואל אחוזת אבותיו אל כל חזקת אבותיו: וכן בגולה. כמחלוקת בעבד עברי כך מחלוקת ברוצח שגלה וחזר במיתת הכהן ומהכא יליף דכשהוא אומר כאן ישוב קרא יתירא דמלי למכתב ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו ולשתוק: לרבות את הרוצח. דמופנה לדון הימנו גזירה שוה נאמר כאן ישוב ונאמר ברוצח ישוב הרוצח אל ארץ אחוזתו כדמפרש ואזיל מאי וכן בגולה ומסקנא גמר שיבה שיבה מהתם:

הדרן עלך אלו הן הגולין

אלו הן הלוקין. אלו לאו דוקא דהכא ושייר לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות בחייבי כריתות והכא אלמנה וגרושה לא אשמועינן (ג) אלמנה וגרושה חייב עליה משום שתי שמות וכו' והכא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו' דיהבו בהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואיידי דתנא הקדש תנא מעשר שני (ד) בהדיא דתרוייהו מלקות דיהבו משום מחוסרי כפרה וכן בכולן יש דבר חדש: (ה) גהילה מן הגבעונים היא ומלקות משום לא תתחתן בם (דברים ז): אלמנה וגרושה. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזהרות ששתיהן מפורשות במקרא ואזהרה אחרוייהו קיימא: גרושה וחלוצה. גרושה והיא חלוצה אינו חייב עליה אלא משום גרושה חלוצה אינו חייב עליה אלא מכרחיא מייתינן לה דתניא בקדושין (דף עח.) גרושה אין לי אלא גרושה חלוצה מנין ת"ל ואשה: ומעל אל הקודש. אזהרתו מפרש בגמרא: ונקבה. כתיב ביה (שמות כט) וסרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא ואזהרת פגול נמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר בשם לא יאכל מפני שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טומאת והבשר אשר יגע בכל טומאת לא יאכל (ויקרא ז): והשחתו. קדשים בתוך לו המעלה קדשים בתוך אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט יליפינן בזבחים בפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יזבחו עוד וגו' ואיכא דיליף לה מגזירה שוה דהכאה הבאה שוחט ממעלה: האוכל ביום הכפורים. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פח.): המפטם את השמן. העושה שמן בדוגמת שמן המשחה ואזהרתיה ובמתכונתו לא תעשו כמוהו (שמות ל) וכן בקטורת ובמתכונתה לא תעשו לכם (שם): והסך בשמן המשחה. מאותו שנעשה משה במדבר דכתיב על בשר אדם לא יסך (שם): אכל טבל. אזהרתיה מולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו בעתידין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה בסנהדרין באלו הן הנשרפין · אף הוא טבל: ומעשר שני שלא נפדה. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול בשעריך וגו' (דברים יב): הקדש שלא נפדה. אזהרתו איזו מפורשת כל כך וגרלה בעיני דמהכא אתא דתניא (סנהדרין שם) הזיד במעילה רבי אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה ואמרי' מאי טעמיה דרבי אתיא חטא חטא מתרומה ובבן מיעט רחמנא ומתו בו ולא במעילה ממיתה הוא דמעטיה וגזירה שוה כדקיימא קיימא ויליפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב בה וכל זר לא יאכל קדש ורוב הלכות מעילה הילן למדה מתרומה בתורת כהנים בגזירה שוה זו: בכולן נמלה נרסינן שהוא חייב. משום שרן הטורן על האדן: גמ' חייבי כריתות קתני. כל חייבי כריתות שאין בהן מיתת ב"ד הוזכרו במשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות בית דין לא הוזכר בה לקות לא התרו בו למלקות:

מעלים היו שכר ללוים דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר לא היו מעלים להן שכר. וחוזר לשררה שהיה בה דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר לא היה חוזר לשררה שהיה בה: גמ' אמר רב כהנא מחלוקת בשש: דמר סבר לכם לקליטה ומר סבר לכם לכל צרכיכם אבל בארבעים ושתים דברי הכל היו מעלין להם שכר א"ל רבא הא ודאי לכם לכל צרכיכם משמע? אלא אמר רבא מחלוקת בארבעים ושתים דמר סבר ועליהם תתנו כי הנך לקליטה, ומר סבר ועליהם תתנו כי הנך מה הנך לכל צרכיכם אף הני נמי לכל צרכיכם, אבל בשש דברי הכל לא היו מעלים להן שכר: חוזר לשררה שהיה בה כו': תנו רבנן ישוב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו ישוב למשפחתו הוא שב [דר] ואינו שב למה שהחזיקו אבותיו דברי ר"י ר"מ אומר אף הוא שב למה שהחזיקו אבותיו אל אחוזת אבותיו באבותיו וכן בגולה אבל שהוא אומר ישוב לרבות את הרוצח מאי וכן בגולה כדתניא ישוב הרוצה אל ארץ אחוזתו לארץ אחוזתו הוא שב ואינו שב למה שהחזיקו אבותיו דברי רבי יהודה ר"מ אומר אף הוא שב למה שהחזיקו אבותיו גמר שיבה שיבה מהתם:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולממזר. *אלמנה וגרושה חייבין עליה משום (ג) שני שמות, גרושה וחלוצה אינו חייב אלא משום אחת בלבד: הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, ואוכל חלב ודם ונותר ופגול וטמא, והשוחט ומעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל גבילות וטריפות שקצים ורמשים אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני *והקדש שלא נפדו. כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא וחכמים אומרים כזית אמר להן רבי שמעון *אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב? אמרו לו מפני שהיא כברייתה, אמר להן אף *חטה אחת כברייתה: גמ' חייבי כריתות קא תני, חייבי כריתות ב"ד לא קתני, מתניתין מני רבי עקיבא היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין

ישנו

מעלים היו שכר ללוים. פי' רוצחים הבאים ודרים שם לריכין להעלות מס ותרטנא לוים דלא חימא גזירת המלך על הלוים לעכב אותם בעירן: לכם לכל לרכיכם. דאין לריכים להעלות שום דבר לוים: גמר שיבה שיבה. נראה דהייט דוקא לרבי מאיר דאלטריך לג"ש אבל לרבי יהודה הא איכא קרא בהדיא גבי רוצח וא"כ הא דקתני לעיל וכן בגולה כו' ממילתא דר' מאיר הוא:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו כו'. תנא ושייר טמא שמשמש זר שאכל תרומה ובעל מום שמשמש אוכן מקריב מזיח חוטן מכבה נחלת על גבי מערכה אינא לא חסיב לאוי גרידי אינא באוכן שיש בהן חידוש והא דקא חסיב כריתות דאין בהן מיתה ב"ד לאשמועינן דאע"ג דאיכא כרת לוקין ואין לריך למנות בהם חידוש בהכך כריתות דקתני דקאמר דהכי למנות בהם חידוש אלמנה לכהן גדול נקט משום דבעי למיתני אלמנה וגרושה חייב משום שתי שמות: **גרושה** וחלוצה ליט חייב אלא אחת. פי' הקונטרס משום *גרושה דחלוצה מייתי לה (ו) ואשה גרושה משמע לפירושו דבחלוצה לחודא איכא מלקות דאוריתא וזה ליט דהא אמרינן בפ' עשרה יוחסין (קדושין דף עח.) (אחות) חלוצה דרבנן והא דלעיל תנא וחלוצה אגב גרושה תנא אי נמי מכת מרדות דרבנן ובהא כיון דהיא גם גרושה לוקה בה מלקות דגרושה סגיא דאוריתא ולא לקי מכת מרדות דרבנן: רבי

מעלים היו שכר ללוים. פי' רוצחים הבאים ודרים שם לריכין להעלות מס ותרטנא לוים דלא חימא גזירת המלך על הלוים לעכב אותם בעירן: לכם לכל לרכיכם. דאין לריכים להעלות שום דבר לוים: גמר שיבה שיבה. נראה דהייט דוקא לרבי מאיר דאלטריך לג"ש אבל לרבי יהודה הא איכא קרא בהדיא גבי רוצח וא"כ הא דקתני לעיל וכן בגולה כו' ממילתא דר' מאיר הוא:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולממזר. *אלמנה וגרושה חייבין עליה משום (ג) שני שמות, גרושה וחלוצה אינו חייב אלא משום אחת בלבד: הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, ואוכל חלב ודם ונותר ופגול וטמא, והשוחט ומעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל גבילות וטריפות שקצים ורמשים אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני *והקדש שלא נפדו. כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא וחכמים אומרים כזית אמר להן רבי שמעון *אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב? אמרו לו מפני שהיא כברייתה, אמר להן אף *חטה אחת כברייתה: גמ' חייבי כריתות קא תני, חייבי כריתות ב"ד לא קתני, מתניתין מני רבי עקיבא היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין

ישנו

עין משפט נר מצוה

פב א מיי' פ"ח מהל' רוצח הלכה י:
פג ב מיי' שם פ"ז הל' ד:
פד ג מיי' שם פ"ח הל' י:
פה [דר] מיי' פ"ג מהל' ערכין דין ח:
א ח מיי' פי"ט מהל' סנהדרין הלכה ח [מן כ' ל עד כ' ז] ע"ש מהל' איסורי ביאה הל' ט:
ב ו מיי' פי"ט מהל' סנהדרין הל"ד [פי' קנא קנב] ופי"ז מהלכות איסורי ביאה הלכה כ ג:
ג ו מיי' פי"ט מהלכות סנהדרין הל"ד [ס"ק] ופט"ו מהל' מ"ב הל' ב:
ד ח מיי' פי"ז מהלכות איסורי ביאה הל' ט:
ה ט מיי' שם הלכה ז:
ו י הכל ממיי' פי"ט מהל' סנהדרין:
ז כ מיי' פי"ז מהלכות מלכים ומלחמות הל' ד ויב והלכה כד:
ח ל ם מיי' שם פי"ב הל' כא סמג לאוין קכ:

רש"ש מכוס דחלוצה מגרושה

רבינו חננאל

מעלות ה) היו שכר ללוים מפני ששוכנין בהן: חוזר לשררה שהיה בה דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר לא היה חוזר לשררה: אחד הרוצח שגלה ואחד הנמכר לעבד עברי כשחוזרין אין חוזרין לשררה שהיו בה דברי רבי יהודה:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו ועל אחות אביו כו'. דייקינן מדקתני חייבי כריתות בחתניתין וחייבי מיתות לא קתני ש"מ מתניתין ר' עקיבא היא דתני ר'

ה) כ"ה פירי' ביכורים וכמ"ל בכ"ש וז"ש כיון דעריס כו'.

[עי' מוס' מולין ט. בסוף ד"ה מ"ש דרבנן וכו' מה שכיתו בהימה]

נושא

מה' תנאים את ש"ן מלקות בחייבי מיתות ב"ד

הגהות הב"ח

(ה) נס' לכם לכל צרכיכם. נ"ב ע"ל דף ס ע"א דדרשינן ליה למעוטי דוקא לכם ולא לגרים: (ג) במשנה משום שתי שמות וכו' ואכולל חלב: (ג) רש"י ד"ה אלו וכו' לאשמועי' לאלמנה וגרושה: (ד) שם נא"ד: מעשר שני בהדיה: (ה) ר"ה הנתינים מן הגבעונים הן ומלקות: (ו) תוס' ד"ה גרושה וכו' דחלוצה מייתי לה מו"ל ואשה גרושה משמע דגם לפרס דבחלוצה לחודא:

מגבנה

מה' אחרונים אין לדייק מה' התנאים בעינן דאלאת טבל מחלוקת (בגמרא שם: מחלוקת בתנאים ראשונים ואחרונים) = דברי הכל

[ניקה כתי: סנהדרין מגילה ב"ק ב"ק קב.]

ולהיות לכם הערים למקלט מאיזה ולא יאות הרוצח אל ראשון לפני העדה לאמרם

יג והדרים אשר תתנו ט"ו ערי מקלט תתינו לכם

באמצע לה: ו

ואות הדרים אשר תתנו ז"ל ואת ט"ו ערי המקלט אשר תתנו לבנו שמה הרוצח ולעיל תתנו ארבעים ושתים ערים

הגהות הגר"א

[א] נס' כשהוא לומר ל"ל שנאמר:

[ב] מתוכות לא:

[ג] עי' מוס' ובמוס מה. ד"ה דומיא]

[נפסח"מ אין]

[עי' מוס' ד"ה מה שכיתו]

נושא

מה' תנאים את ש"ן מלקות בחייבי מיתות ב"ד

תשלום שכר על ידי הרוצח לעיר מקלט

רוצח שחוזר לעירו האם חוזר לשררה שהיה לו לפני גלותו

נושא

רשימה מלקות (עי' ד"ה אלו הן הלוקין)

רבי יצחק תומר חייבי כריתות בכלל היו. פי' בקונטרס בכלל כל העבריות דכתיב וכרתו (כל) הנפשות ומה יצא כרת בתחומו דכתיב ואיש אשר יקח את אחותו וקשה דהיה לו לומר דאחותו בכלל כל העבריות היתה לכן נראה לפרש דחייבי כריתות בכלל מלקות (ד) הן דהא גמרינן דבכל לאו איכא מלקות מן והיה לם כן הכות הרשע ומה יצא כרת בתחומו שהרי אחותו כתובה היתה עם העבריות בתחרי מות וכרתו הנפשות אלא לכך יצאת בקדושים לדון בכרת ולא במלקות לומר. אין חייבי כריתות לוקין: **רבי** יצחק תומר חייבי כריתות כו'.

וקשה (ה) לרבי יצחק לאו דכל כריתות למה לי דהא אסיקנן דקרבן לא בעי אזהרה ומאן יש לומר דבכתבו לעונש יתירא מידי דהוה אלאו שבכללות ולאו הניתק לעשה:

ורבי עקיבא מאי טעמא. היו (ו) דאם חייבי מיתות אם עשו תשובה אין ב"ד מוחלין לו (ז) ומה בכך ולימבר ליה תרתי: **ברשעה** המסורה לב"ד הכתוב מדבר. וטעמא דרבי עקיבא משום כדי רשעתו ולפי זה בחייבי מיתות דלא התרו בו למיתה דליכא מיתה והתרו בו למלקות דהשתא ליכא אלא רשעה דמלקות לקי וקשה דבעלמא (שבת קנד.) *פריך נבי לאו דמתמר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא ואין לוקין עליו ואם כי ליכא התם רשעה דמיתה וי"ל דהתם הייט כרבא דמוקי למילתיה דרבי עקיבא בהתרו בו למלקות ואפילו הכי לא לקי דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין ואין לוקין עליו: **מה** עבודת כוכבים שב ואל תעשה אף כו'. לאפוקי הני דהוי קום ועשה וקשה דת"ב מה אמר פרק בתרא דעירובין (דף מ.) לר"ע דאמר כי כתיב ייחד ושמרת את התוקה לפסח ואי איתא לר' אבין דאמר דאמר השמר לא תעשה הוא הא דתנן (כריתות דף ג.) פסח אין לו קרבן מפני שהוא קום ועשה ואם איתא קום ולא תעשה הוא ומאי פריך הא מ"מ איכא דומיא דעבודת כוכבים דהוי שב ואל תעשה וזה מה שתעשה וי"ל דמכל מקום קשה

רבינו חננאל

עקיבא חייבי כריתות ישנן בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה ב"ד אינן בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה ב"ד אינן בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה אין ב"ד מוחלין לחן: ותניא אחר חייבי כריתות ואחר חייבי מיתות בכלל מלקות ארבעים דברי ר' ישמעאל שנאמר והפלא ה' את זרעך אם לא תעשה הוא מלקות וכתיב אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת: כל חייבין שבתורה שיש בהן לאו ישנן בכלל מלקות ארבעים חוץ מלאו שאין בו מעשה ולאו שניתק לעשה רבעין לאו דומיא דלא תחשום שור בדישו וסמיך ליה קרא לחייבי מלקות ומסבר מלקות ומיתה מיתת אריכתא היא ואינה שחי רשעיות כגון סמון ומלקות. ובא ר' אבהו ופירש מעבא דר' עקיבא ואמר בפירוש ריבתת תורה חייבי כריתות למלקות דנפיק לה נ"ש לעיני מלעיניך. בחייבי מלקות כתיב ונקלה אחיך לעיניך ובחייבי כריתות כתיב ונכרתו לעיני בני עמם מה לעיניך דכתיב התם מלקות אף לעיני דכתיב בחייבי כריתות מלקות ואקשינן לימר נמי נ"ש מעיני דכתי' באשת איש שויניתה דהיא

נוסח/מהגה

הסברים למה לר"ל דוקא חייבי כריתות בכלל מלקות ולא חייבי מיתות ב"ד

(מראקה) קושיות-נסיונות לדקדוק זו תשובת ר' אהרן

תשובות

נוסח

לפי רבא - מה ר' ישמעאל ור"ע בדברי מלקות חייבי מיתות ב"ד היינו כשהתרו בהם שיתחייב במלקות. פירוש המאמר: לאות על לאו שיש בו מעשה ולאו שניתק לעשה רבעין לאוסרה מיתת ב"ד אם כן אפשר למלקות - הא פלא שיתחייב בדברות אלו מיתת ב"ד - זכן יסבר ר"ע - אוי - שלאחר יכול לשמש גם כאזהרה על מלקות - זכן יסבר ר' ישמעאל

מהגה

הבנות דרות תנאים בנוסח מלקות לחייבות שחייבות בכרת ובמיתת ב"ד

[ועמ"ש תוס' כ"ק עד: ד"ה כוס ליס כו' וע"ע תוס' שבת קנד. ד"ה נמלאו]

[נ"ל אמר]

[נ"ל אמר]

[שבת קלח: מ"ש תמורה נג:]

[נ"ל אמר]

שבועות ד. לו. מעה פ. מילוקין לו. זבחים קו. מ"ש ממעות לה: לקמ: ע"ז נח:

[פסחים מח: לקמן מו.]

כתובות לו. [לעיל ד: ומ"ל]

עירובין נא. חולין קפ. נזיר מ: יומא כ: מיר כ: סוכה יח: מכות ד. מה: כתובות לב.

שבועות ד.

[שבת קנד. עירובין יח: כ"מ עד: סנהד' פו: שבועות פט]

כריתות נ:

[שם שבת פט קנג: קנד.]

[נ"ל הסוגיא אלו אנו לומדים אלא לדאות ל הסתיים התשובה. בתוך הסוגיא ל נסיון לדקדוק אל הת"ר ואל נדחתה ד"ק ר"ש נדחתה]

[נ"ל הסוגיא אלו אנו לומדים אלא לדאות ל הסתיים התשובה. בתוך הסוגיא ל נסיון לדקדוק אל הת"ר ואל נדחתה ד"ק ר"ש נדחתה]

ישנו בכלל מלקות ארבעים דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר *חייבי כריתות ישנו בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה ב"ד של מעלה מוחלין להן חייבי מיתות ב"ד אינו בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה אין ב"ד של מטה מוחלין להן *ר' יצחק אומר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאת כרת באחותו לדונו בכרת ולא במלקות כ"מ דר' ישמעאל דכתיב °אם לא תשמור לעשות את כל דברי התורה הזאת" וכתיב °והפלא ה' את מכותך" *הפלאה זו אינו יודע מה היא כשהוא אומר °והפילו השופט והכהו לפניו" הוי אומר הפלאה זו מלקות היא וכתיב °אם לא תשמור לעשות את כל וגו' "אי הבי חייבי עשה נמי אם לא תשמור" כתיב וכדרבי אבין א"ר אילעי *דאמר רבי אבין א"ר אילעי כל מקום שנאמר "השמר, פן, וצל" אינו אלא לא תעשה, אי הכי לאו שאין בו מעשה נמי? °לעשות" כתיב לאו שניתק לעשה נמי דומיא *דלאו דחסימה, השתא דאתית להכי כולהו נמי דומיא דלאו דחסימה. ר"ע מאי טעמא °כדי רשעתו" *משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות ור' ישמעאל הני מילי מיתה וממון או מלקות וממון אבל מיתה ומלקות מיתה אריכתא היא. ולרבי עקיבא אי הכי חייבי כריתות נמי מאי אמרת שאם עשו תשובה השתא מיתת לא עבדי? אמר רבי אבהו (ח) בפירוש ריבתה תורה חייבי כריתות למלקות דגמר אי הכי חייבי מיתות ב"ד נמי נגמרם °מעיני מלעיניך מלעיניך רבינו לעיני מלעיניך ואין דנין "מעיני מלעיניך" מה נפקא מינה *הא תנא דבי ר' ישמעאל °ושב הכהן °ובא הכהן זו היא שיבה ווו היא ביאה ועוד לגמר מעיני מלעיני דהא גמור לעיני מלעיניך קבלה מינה רבי שמואל ברב יצחק כדי רשעתו משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות ברשעה המסורה לב"ד הכתוב מדבר. רבא אמר אתרו ביה לקטלא ב"ע לא פליגי דאין לוקה ומת כי פליגי דאתרו ביה למלקות *רבי ישמעאל סבר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו ור"ע סבר *לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו, ור"ע אי הכי חייבי כריתות נמי לאו שניתן לאזהרת כרת הוא? א"ל רב מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבא *חייבי כריתות לא צריכי התראה שהרי פסח ומילה ענוש אף על פי שלא הוהרו ודלמא אזהרה לקרבן *דהא פסח ומילה דלית בהו אזהרה ל"א מייתי קרבן? התם לאו היינו טעמא אלא משום *דאיתקש כל התורה כולה לעבודת כוכבים מה עבודת כוכבים שב ואל תעשה אף כל שב ואל תעשה לאפוקי הני דקום עשה רבינא אמר לעולם כדאמרינן

לחייבו מיתה: פסח ומילה. אין בהן לא תעשה וענוש (ג) אלהים כרת: לקרבן. אם יעשה שוגג יביא קרבן: פסח ומילה. אין קרבן בשוגג שלהן כדתמרינן בכריתות בפ"ק הפסח והמילה מלות עשה לומר אינו בכלל אחר כריתות שנמנו עם אחר כריתות שנמנו עם כולם לומר שהם עשאום כולם כהעלם אחד חייב קרבנות כמספר הכריתות: התם שאין מביאין קרבן על פסח ומילה אין הטעם בשביל שאין בהם אזהרה אלא בשביל שהם מלות עשה דהוקשה כל התורה כולה לענין קרבן לעבודת כוכבים שבאמתר בפרשת שלח לך הנשים אינן לכם לעשה בשגגה כאן הוקשו כל עבירות שבתורה בשגגתן לעבודת כוכבים לענין קרבן מה עבודת כוכבים כרת שנו על דבר שהוא שב ואל תעשה כן הוא עמד ועשאו אף כל שב ואל תעשה אכל כרת של עמוד ועשה והוא יסב ואל עשה אין בו קרבן, ופסח ומילה עמוד ועשה הוא אכל חייבי כריתות כגון אחר יעשה מכל *(אלה) ונכרתו (ויקרא יח) לשון שב ואל תעשה הוא אפילו לא נאמרה בו אזהרה לאו היה קרבן בא עליו: כדתמרינן

הגהות הב"ח (ח) גמ' בפירוש ריבתה תורה חייבי כריתות למלקות. נ"ב והא דקאמר ר"ע שאם עשו תשובה כו' הכי קאמר מ"ש דחייבה תורה שפי' בכרת שבחייבי מיתות ב"ד שאם עשו וכו' אף קשה כניתק לפירוש הלאון שבהם "זר' אהרן לא הם לקוביים [ר"ת בר ממר] דהן ג"ם לא נמיר אבל נ"מ שם שמים: רבא אמר בחייבי מיתות ב"ד בדאתרו בית לסלקות ולא התרו ביה לסיתה פליגי ר' ישמעאל סבר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו ור' עקיבא סבר אין לוקין עליו. ואקשינן לר' עקיבא חייבי כריתות נמי לאו שניתן לאזהרת כרת הוא. ודחי משמיה דרבא חייבי כריתות לאו בני אזהרה נינהו שהרי פסח ומילה עשה אינ"ש שלא הוהרו: ח) ודלמא פסח ומילה משום דלא מייתי קרבן הוא דלא כתיבא בהו אזהרה דהא לא אתיא אזהרה אלא לחייב השוגג בקרבן. ודחי, לאו משום דאי מייתי קרבן בפסח ומילה נלו אלא משום דאיתקש כל התורה כולה לעבודת כוכבים שב ולא תעשה ועשה בשבגנה (פי' חייב) (מחייבב) קרבן לשעוני פסח ומילה דקום עשה נינהו רבינא אמר (רבי') [מעמא דרבי] ח) לולי נ"ל ודלמא אזהרה לקרבן דפסח ומילה וכו' לא כתיבא כאן אזהרה ומ"ב ו"ל דלא אתיא אזהרה כו'.

גליון הש"ס גמ' רבא אמר אתרו ביה לקטלא. עיי' בכרא"ש ורמב"ן סוף מסכתין: שם חייבי כריתות נ"ל בהרמלה. עיי' סנהדרין דף ס ע"א: שם חייבי כריתות נ"ל בהרמלה. עיי' יומא דף נה ע"א בכרא"ש ד"ה לכרת נתנם: ש"ל כהם נלו כ"ם. עיי' ב"ק דף קה ע"ב הוכפות ד"ה מחי. שבועות דף יח ע"ב תד"ה ל"ת. ובמתים דף קו ע"א תד"ה אזהרה: